

AMANDA
KVIK
Skandal

Preveo Vladan Stojanović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Ovu knjigu posvećujem nekolicini
veoma dobrih prijatelja:*

SUZANI SIMONS GANTRAM

STELI KAMERON

EN MAKSVEL

LINDI BARLOU

DUGUJEM VAM ZAHVALNOST.

Poglavlje 1.

Kći je ključ osvete. Mesecima je to znao. Pomoću nje će se osvetiti čitavom klanu Faringdonovih, jer je Broderik Faringdon, od četvorice dužnika, bio najodgovorniji zbog onoga što se desilo pre dvadeset tri godine.

Ona će biti sredstvo pomoću koga će povratiti rođenjem stečena prava i kazniti one koji su mu ih oteli.

Sajmon Ogast Trahern, erl* od Blejda, zaustavi krupnog kesteljastog pastuva u brestovom gaju. Čutke je posmatrao plemićku kuću. Dvadeset tri godine nije video rezidenciju Sent Kler. Činilo mu se da se u međuvremenu nimalo nije promenila.

Kameni zidovi veleplepnog zdanja svetlucali su pod hladnom sivkastom svetlošću zalazećeg zimskog sunca kao sivi mermer. Plemićki dom bio je zlokobno elegantan. Izgrađen u paladijanskom** stilu, omiljenom u prethodnom veku, odisao je uzvišenim i gospodstvenim dostojanstvom, odudarajući od kitnjaste arhitektonske papazjanije drugih plemićkih domova.

* *Erl* – britanska plemićka titula iznad vikonta, a ispod markiza. Na kontinentu bi odgovarala grofovskoj. (Prim. prev.)

** *Paladijanizam* – evropski arhitektonski stil, nazvan po venecijanskom arhitekti Andrei Paladiju (1508-1580). Inspirisan starogrčkom i rimskom arhitekturom, bio je popularan od sedamnaestog do kraja osamnaestog veka. (Prim. prev.)

Kuća se nije isticala veličinom, već strogom elegancijom u svakoj liniji, visokim impozantnim prozorima i širokim stepeništem ispred ulaznih vrata.

Primetio je da se zdanje možda nije promenilo, ali krajolik oko njega svakako jeste. Nestao je strogi, ravni, zeleni travnjak, prošaran retkim klasicističkim fontanama. Trava je uzmakla pred cvetnim lejama.

Pred obiljem leja.

Neko je, očigledno, opsednut cvećem.

Čak i usred zime, ono je umekšavalo oštre, dostojanstvene linije plemićke kuće. Hladni, sivi kameni zidovi Sent Klera u proleće i leto su se dizali iz isprepletane gomile jarkog cveća, visokih loza i maštovito potkresanih živica.

Krajnje neprikladno. Ta kuća nikad nije bila toplo, gostoprijmljivo utočište. Ne bi trebalo da bude okružena šarenim, veselim vrtom i luckasto potkresanim živicama. Sajmon je naslućivao ko bi mogao biti odgovoran za neverovatan pejzaž.

Pastuv je nemirno poigravao. Erl ga odsutno potapša po vratu rukom u kožnoj rukavici. „Još malo strpljenja, Lep Seng“, prošapta i zategnu uzde. „Uskoro ću isterati faringdonsku bagru. Posle dvadeset tri duge godine, osvetiću se.“

Kći je ključ osvete.

Gospođica Emili Faringdon nije bila nevina šiparica, tek izašla iz školske klupe. Imala je dvadeset četiri godine. Ako je verovati njegovoj domaćici, ledi Gilingam, mlada žena je bila i te kako svesna da se ne može nadati dobroj prilici. Ledi je ovlašno pomenula neki skandal iz damine prošlosti, koji joj je zanavek upropastio izgleda za sklapanje pristojnog braka.

Zbog toga je Emili Faringdon bila veoma podesan materijal.

Činilo mu se da zbog tolikih godina proživljenih po neobičnim istočnoindijskim* običajima više ne smatra sebe Englezom. Prijatelji su mu često zamerali na tajanstvenom i zagonetnom držanju.

* *Istočna Indija* – Evropljani (kolonijalne sile tog vremena) su od šesnaestog veka koristili ovaj termin za Indiju, jugoistočnu Aziju i ostrva – Okeaniju, Malajski arhipelag i Filipine. (Prim. prev.)

Možda su u pravu. Osveta, na primer, za njega nije bila jednostavna, usko usmerena ideja, već nešto što zahteva opsežno i pažljivo planiranje. Na Istoku je čin osvete zahtevao potpuno uništenje omrznute porodice, ne samo jednog člana.

Pristojni engleski gospodin plemenite krvi nikad ne bi pomislio da zloupotrebi nevinu devojku kako bi se osvetio. Ipak, Sajmon će to učiniti bez trunke griže savesti. Bez trunke.

Ako su glasine o njoj tačne, pomenuta dama i nije baš tako nevinna.

S ledenim mirom u duši, poterao je konja ka rezidenciji svojih domaćina. Posle dvadeset tri godine čekanja, plemićki dom Sent Kler i osveta su mu nadohvat ruke.

Emili Faringdon je znala da je zaljubljena. Nimalo nije sumnjala, iako nikad nije susrela voljenu osobu. Prepiska sa S. O. Trahernom predstavljala je komunikaciju na najvišem duhovnom nivou. Bio je pravi muškarac, pronicljiv čovek prefinjene osećajnosti, vizionar i intelektualac, snažna ličnost.

Najkraće rečeno, bio je savršen.

Stoga joj je još teže padalo što su šanse da ga upozna, a kamoli da ostvare romantičnu vezu, bile manje od šansi za dobitak na kocki.

S uzdahom je stavila naočari srebrnog okvira i iz gomile papira, novina i časopisa, koji su stigli jutarnjom poštom, izvukla Trahernovo pismo. U proteklih nekoliko meseci naučila je da prepoznaje taj odlučni, graciozni rukopis i neobični pečat sa zmajevom glavom. Zbog opsežne prepiske, veliki sto od mahagonija vazda je bio pokriven kovertama, ali je njegovo pismo opažala iz prve.

Sekla je kovertu veoma pažljivo, kako ne bi oštetila dragoceni pečat. Svaki deo tog pisma bio je beskrajno važan, vredan čuvanja u posebnoj kutiji, kupljenoj samo za tu svrhu.

Nežno je odvajala voštani pečat, kad se vrata biblioteke otvoriše i u sobu dugim koracima ušeta njen brat.

„Dobro jutro, Em! Vidim da si, kao i obično, do guše u poslu. Nije mi jasno kako stižeš sve da obaviš, draga sestro.“

„Zdravo, Čarlse.“

Čarls Faringdon je ovlašno poljubi u obraz, a zatim elegantno sede na stolicu prekoputa. Uputio joj je bezbrižan, topao osmeh, zaštitni znak muškaraca iz loze Faringdonovih, i prekrstio noge. „Zbilja ne znam šta bismo radili da se ti ne baviš tom dosadnom, groznom prepiskom.“

Oklevajući je spustila Trahernovo pismo i diskretno ga poklopila najnovijim primerkom *Magazina za gospodu*. Trahernova pisma bila su duboko lična stvar i nije ih ostavljala tamo gde bi mogla privući neželjenu pažnju bilo kog člana porodice.

„Danas si, po svojoj prilici, divno raspoložen“, odgovorila mu je bezbrižno. „Pretpostavljam da si se oporavio od razočaranja zbog gubitka na kocki i da planiraš skori povratak u grad.“ Posmatrala je naočitog brata kroz naočari s pomešanim osećanjima, gnevom i naklonošću.

Volela ga je, baš kao što je volela i njegovog brata blizanca Devlina i opuštenog, druželjubivog oca. Ipak, nije mogla pobeći od činjenice da muški pripadnici roda Faringdonovih poseduju neprijatnu crtu neodgovornosti i pustahijske površnosti, koja ponekad zna biti tako naporna. Čak se i njena divna mati, preminula pre šest godina, često žalila na to.

A opet, morala je priznati da su Faringdonovi zgodno pleme. Samo je ona donekle odudarala od ovog pravila.

Čarls je tog jutra u odeći za jahanje izgledao veličanstveno. Kaput mu je bio skrojen kod Vestona. Znala je gde je sašiven, jer je nedavno platila pozamašni račun. Jahaće pantalone isticale su besprekornu građu, a visoke čizme od najfinije kože su blistale. Skoro da je mogla da se ogleda u njima.

Čarls je bio tipičan Faringdon – visok, kose koju kao da je sunce pozlatilo i očima plavljim od letnjeg neba. A pored izgleda mladog Adonisa, posedovao je i raskošni porodični šarm.

„Valjano sam se oporavio“, rasterećeno ju je uveravao. „Za nekoliko minuta polazim za London. Divan dan za jahanje! Rado ću Devenportu preneti uputstva, ako ih imaš. Siguran sam da ću preteći redovnu poštu, kladio sam se s Pirsonom.“

Odmahnula je glavom. „Ne, danas nemam pošte za gospodina Devenporta. Možda će biti nešto sledeće nedelje, kad iz Eseksa i Kenta dobijem vesti o planovima za letnju žetvu pasulja. Tada ću odlučiti.“

Čarls nabra lepo izvajan nos. „Pasulj! Kako možeš da se bakćeš s proizvodnjom pasulja, Emili? To je tako prokleta dosadno!“

„Ništa dosadnije od praćenja podataka o proizvodnji gvožđa, uglja i žetvi žita“, odvrtila je. „Čudi me što se i sam ne interesuješ za takve stvari. Sve u čemu uživaš, od divnih čizama do skupocenog lovačkog konja koga si kupio prošlog meseca, direktan je rezultat praćenja podataka o proizvodnji svega i svačega, pa i pasulja.“

Nasmešio se, podigao ruke u znak predaje i ustao. „Dosta popovanja, Em. Tvoje lekcije su dosadnije i od pasulja. Konj za lov je, u svakom slučaju, prekrasna životinja. Otac mi je pomogao da ga izberem u Tatersejlu. Dobro ti je poznato da tata ume da prepozna životinju plemenite pasmine.“

„Tako je, ali je konj grozomorno skup, Čarlse.“

„Misli o kupovini plemenitog grla kao o investiciji.“ Ponovo ju je ovlašno poljubio u obraz. „Idem, ako nemaš vesti za Devenporta. Videćemo se kad se umorim od kockanja.“

Čežnjivo se osmehnula. „Pozdravi tatu i Devlina. Čini mi se da bi ovog puta volela da pođem s tobom u London.“

„Gluposti! Zaboravljaš da mi stalno govoriš kako si najsrećnija na selu, gde povazan imaš šta da radiš.“ Požurio je ka vratima. „Danas je četvrtak, ne zaboravi da po podne imaš sastanak književnog društva. Ne bi volela da ga propustiš.“

„Ne, verovatno ne bih, Čarlse.“

„Dovidenja, Em!“

Sačekala je da se vrata za bratom zatvore, a zatim podigla *Magazin za gospodu* s Trahernovog pisma. Ugledavši elegantni rukopis na finom papiru, osmehnula se, obasjana dubokim unutrašnjim zadovoljstvom.

Draga gospođice Faringdon,

Bojim se da će ovo pismo biti prilično kratko. Nadam se da ćete mi oprostiti na žurbi kad shvatite šta ju je prouzrokovalo. Žurim zato što ću se uskoro naći u vašoj blizini. Biću gost u seoskoj rezidenciji lorda Gilingama. On je, kako sam saznao, vaš sused. Nadam se da me nećete smatrati preterano napadnim ako vas zamolim za priliku da se lično upoznam s vama.

Emili se skameni od zaprepašćenja. S. O. Trahern dolazi u *Litl Dipington*.

Nije mogla da veruje sopstvenim očima. Srce joj je poskakivalo od uzbuđenja dok je stiskala pismo, nanovo čitajući uvodne redove.

Nije bilo sumnje. Biće gost u domu Gilingamovih, u njihovoj seoskoj kući, nedaleko od Sent Klera. Drhtavim prstima je spustila pismo, trudeći se da duboko diše, kako bi suzbila plimu uzbuđenja.

Preplavilo ju je oduševljenje, pomešano s užasom.

Deo nje koji je čeznuo za susretom sa S. O. Trahernom od krvi i mesa već je zaratio s delom koji je uvek strahovao od toga. Od te napetosti zavrtele joj se u glavi.

U očajničkom naporu da sačuva prisustvo duha, nagnala je sebe na pomisao da od takvog susreta ne može očekivati ništa romantično. U stvari, najverovatnije će to biti kraj dragocene prepiske, koja joj je u proteklih nekoliko meseci toliko značila.

Najstrašniji rizik bio je da će do S. O. Traherna, utaborenog u blizini, doći nagoveštaj Nesrećnog incidenta iz njene prošlosti. Ledi Gilingam, njegova domaćica, znala je sve o gnusnoj mrlji na Emilinom

ugledu, baš kao i svi ostali u okolini Litl Dipingtona. Odavno niko nije pomenuo Incident od pre pet godina, ali nije bio ni tajna.

Pokušala je da bude realna. Neko će, pre ili kasnije, pomenuti Incident, ako S. O. Trahern ostane dovoljno dugo.

„Grom i pakao“, glasno je opsovala u tihoj biblioteci, trгнуvši se potom zbog nimalo ženstvenih reči.

Bivajući dugo sama u plemićkoj kući, samo u društvu slugu, stekla je neke loše navike. Na primer, navikla se da u napetim situacijama psuje kao muškarac. Podsetila je sebe da u prisustvu S. O. Traherna mora obuzdati jezik. Muškarac tako prefinjene osećajnosti sigurno bi bio užasnut, začuje li psovku iz njenih usta.

Nervozno je pročistila grlo. Biće veoma teško živeti u skladu s njegovim visokim standardima. S blagom grižom savesti pomisli da ga je malčice obmanula u pogledu sopstvene osećajnosti i intelekta.

Skočila je sa stolice i prišla prozoru s lepim pogledom na vrt. Nije znala da li da se zbog Trahernovog pisma prepusti oduševljenju ili dubokom očajanju. Misli su joj igrale na ivici dubokog ambisa.

S. O. Trahern dolazi u Litl Dipington. Zvučalo je nepojmljivo. Um joj zaokupiše mogućnosti i opasnosti. Nije rekao kada stiže, ali je stekla utisak da će to biti uskoro, za nekoliko nedelja, najviše mesec dana.

Možda bi bilo najbolje da izmisli neodložnu posetu dalekom rođaku.

Međutim, nije mogla da propusti takvu priliku, makar sve otišlo dođavola. Kako je strašno užasavati se pomisli o susretu s čovekom koga voliš.

„Grom i pakao“, omače joj se ponovo. Tek tada je shvatila da se smeši kao slaboumna, iako bi najradije zaplakala. Osećanja je nadvladaše. Prišla je velikom stolu i bacila pogled na ostatak Trahernovog pisma.

Hvala vam na najnovijoj pesmi, Misli u mračnim časovima pre zore. Pročitao sam je s velikim zanimanjem.

Moram reći da sam posebno potresen stihovima u kojima predstavljate čudesne sličnosti između napukle urne i slomljenog srca. Smatram ih izuzetno upečatljivim. Siguran sam da je pozitivan odgovor izdavača stigao pre mog pisma.

*Večito vaš
S. O. Trahern*

Znala je da ne može naprečac otići u posetu nepostojećem rođaku. Šta god da se desi, nije mogla propustiti priliku da upozna čoveka koji tako dobro razume njenu poeziju. Onog ko je njene stihove nazivao izuzetno upečatljivim.

Pažljivo je savila dragoceno pismo, gurnula ga ispod bledoplave jutarnje haljine i bacila pogled na veliki sat. Vreme je da se vrati na posao. Čeka je mnogo toga pre nego što krene na sastanak književnog kružoka.

Pregledala je polovinu prispele pošte, kad je naišla na odgovor izdavača. Već je primila mnogo sličnih pisama; odmah je znala da je ponovo odbijena. Gospodin Paund, čovek nesumnjivo ograničenog intelekta i otupelog senzibiliteta, njenu poeziju po svoj prilici nije smatrao naročito upečatljivom.

Ali saznanje da će uskoro videti S. O. Traherna je na čudesan način ublažilo taj udarac.

„Prokletstvo! Zbilja ne razumem zašto želite da prisustvujete sastanku lokalnog književnog društva, Blejde.“ Lord Gilingam je gledao gosta podignutih obrva.

Čekali su da im dovedu konje u dvorištu plemićke kuće.

„Mislim da će biti zabavno.“ Sajmon je nestrpljivo lupkao konjskim bičem po čizmi. Bio je nervozan. Uskoro će upoznati gospođicu Emili Faringdon.

„Zabavno, kažete? Zbilja ste čudan čovek! Verovatno zbog toli-kih godina na Istoku. Dug boravak u inostranstvu nije preporučljiv. Čovek se tamo zarazi čudnim idejama.“

„Ja sam na dalekim obalama stekao bogatstvo“, suvo podseti Sajmon domaćina.

„Pa, to ne mogu da sporim.“ Gilingam pročisti grlo i promeni temu. „Obavestio sam gospođicu Inglbrajt o vašoj poseti. Bićete više nego dobrodošli. Upozoravam vas da se društvo sastoji od gomile okorelih usedelica. Skupljaju se jednom nedeljno da bi cvrkutale o prokletim pesnicima. Znaite, žene vole te romantične gluposti.“

„Tako sam i ja čuo. Ipak bih želeo da vidim kako se ljudi na selu zabavljaju.“

„Radite kako hoćete. Odjahaću s vama do Rouz kotidža i predstaviti vas damama, ali ćete posle toga biti prepušteni samom sebi. Nadam se da mi nećete zameriti ako se ne budem zadržavao.“

„Naravno da neću“, promrmlja Sajmon, dok im je prilazio konjušar, vodeći konje. „To je moja ideja i spreman sam da snosim posledice.“

Žustro se vinuo u Lep Sengovo sedlo i poterao plemenito grlo niz put, naporedo s domaćinom. Nestrpljenje koje mu je grizlo utrobu postajalo je sve jače. Nastojao je da uspostavi kontrolu; uvek se ponosio gvozdenom samodisciplinom.

Nije sumnjao da će ga gospođica Inglbrajt i ostale usedelice, ljubiteljke pisane reči, toplo dočekati. Možda nije bio zgodan na način koji su popularisali lord Bajron, Ešbruk i ostali, ali je bio erl.

Veoma dobro je znao da je zvučna titula, u kombinaciji s ogromnim bogatstvom i moći, više nego dovoljna da izbriše mnoštvo fizičkih nedostataka i gomilu grehova, loših procena i karakternih slabosti.

Dame, članice književnog kružoka četvrtkom po podne, nesumnjivo će biti ushićene kad čuju da će njihov skromni salon posetiti erl od Blejda.

Rouz kotidž je bio skromno zdanje. Kratki prilazni put vodio je do kućice na kraju sela, okružene ružama.

Na kapiji su stajale dve sede žene neodređenih godina, pozdravljajući se sa još tri, koje su do Rouz kotidža došle peške. Od hladnoće su ih štitili iznošeni ogrtači i isprani kaputi, a ispod brada su vezale staromodne šeširiće.

Jašući iza lorda Gilingama, Sajmon je pažljivo posmatrao dame na kapiji. Činilo mu se da hita u susret jatu sivih golubova. Opsovao je ispod glasa, pitajući se koja se od dosadnih ptica odaziva na ime Emili Faringdon. Bio je donekle zbunjen i pomalo iznenađen.

Iz njenih pisama stekao je izvesnu sliku, ali ona nije odgovarala nijednoj od strogih sredovečnih žena. Očekivao je devojkicu koja vrca od energije i prenatrpane romantike.

Ispod staromodnih šeširića motriilo ga je pet opreznih pogleda. Shvativši da nijedan ne pripada osobi mlađoj od četrdeset godina, namrštio se. Bio je siguran da će gospođica Faringdon biti mnogo mlađa i lepša. Celu porodicu bio je glas da su zgodni i lakomisleni.

„Dobar dan, moje dame.“ Gilingam galantno skide šešir i široko se osmehnu. „Doveo sam vam gosta. Dozvolite mi da vam predstavim erla od Blejda. Nedavno se vratio iz Istočne Indije i hteo bi da zna šta se dešava u engleskim književnim krugovima.“

Sajmon skide šubaricu oivičenu dabrovim krznom, razmišljajući o onom što sledi. Primetio je da ga nijedna dama ne gleda prijateljski.

Kako je Gilingam nastavljao s predstavljanjem, neprijatan utisak bivao je sve jači. Više nije bilo sumnje – članice kružoka nisu bile oduševljene njegovim prisustvom. Mogao se zakleti da su sumnjičave. Sticao se utisak da bi bile mnogo srećnije da nije ni dolazio.

Njegov domaćin nije gubio vreme. „Gospođica Inglbrajt, gospođica Brejsgirdl, gospođica Hornsbi i gospođica Ostli.“

Žene su se predstavile učtivo, ali hladno. Laknulo mu je kad je shvatio da nijedna nije gospođica Faringdon. Ponadao se da je zakasnila.

„Veoma ljubazno od vas što ste odlučili da nam se pridružite, milorde“, hladno mu se obrati gospođica Brejsgirdl, koščata žena izduženog lica.

„Da, svakako“, umeša se starija sestra Inglbrajt. Po tonu je bilo jasno da bi bila mnogo srećnija da je tog dana otišao u lov. „Zbilja je lepo od vas što ste se zainteresovali za naše seosko društvanje, ali bojim se da vam nećemo biti naročito zanimljive. Naš kružok se ne može meriti sa sjajnim londonskim salonima.“

„Ne, ne, ovo, sasvim sigurno, nimalo ne liči na londonske književne susrete“, usplahireno se oglasi dežmekasta i rumena gospođica Ostli. „Mi značajno zaostajemo za književnim zbivanjima, milorde.“

„Mogu vam reći da u Londonu nisam prisustvovao nijednoj dubokoj raspravi u književnim salonima“, učtivo će Sajmon, zbunjen neočekivanim prijemom. Ovde nešto nije kako treba. „Naišao sam na nekoliko skupina brbljivih dama i dendija, više raspoloženih za raspravu o najnovijim skandalima nego o književnim delima.“

Žene s nelagodom izmeniše poglede. Mlađa gospođica Inglbrajt pročisti grlo. „I nama se često dešava da skliznemo u slične govornice, milorde. Znao je na selu – pažljivo slušamo posetioce iz gradova, ne bismo li saznale najnovije glasine.“

„U tom slučaju, mogao bih vas snabdeti najsvežijim vestima“, odvrati Sajmon. Neće ga se otarasiti tako lako. Otići će kad on bude hteo.

Žene se ćutke zgledaše, nervoznije i sumnjičavije nego pre. Napetu atmosferu razbiše udarci konjskih kopita po nabijenoj zemlji.

„Oh, evo nam gospođice Faringdon“, reče gospođica Hornsbi, po prvi put pokazujući istinsko zanimanje.

Neuhvatljiva gospođica Faringdon konačno se pojavljuje. Sajmon preko ramena ugleda flekavu sivu kobilu, koja se trkom približavala grupici na kapiji. Osetio je napetost u stomaku.

Odmah mu je palo u oči da žena na kobili ne jaše postrance, već je opkoračila konja na muški način. Smesta je zaključio da nema posla s tipičnim zlatokosim Faringdomom. Ispod naherenog slatnatog šeširića divlje su poskakivale sjajne crvene kovrdže.

Nešto sjajno na njenom licu privuče mu pažnju. Emili Faringdon je nosila naočari sa srebrnim okvirom. Pogled na njih ga na nekoliko sekundi prikova u mestu. Nijedna žena koju je poznao ne bi sebi dozvolila da u javnosti nosi naočari.

„Gospođica Emili Faringdon“, došapnu mu lord Gilingam. „Njena porodica je prijatna, ali se priča da u njoj ima dosta kokara. Svi ih zovu Lakomisleni, Nesmotreni Faringdonovi. Ipak, to se ne može reći za gospođicu Emili. Ona je dobra devojka. Kad god je pomenem, setim se tog Nesrećnog incidenta iz njene prošlosti.“

„O da, Incident.“ Sajmon se priseti glasine koju je vešto izvukao od domaćice. Bila je to neobično korisna informacija. Nije znao sve o Emilinoj prošlosti, ali dovoljno da bude siguran kako na predstojećem pohodu raspolaze značajnom taktičkom prednošću.

Nije mogao da skrene pogled s Emili Faringdon. Začudio se, opazivši sazvežđe pega oko sićušnog nosa. Oči iza sjajnih naočara bile su veoma zelene. Neverovatno zelene, ako ćemo pravo.

Lord Gilingam pokri usta rukom i diskretno se zakašlja. „Nije trebalo da vam išta pominjem“, promrmlja. „To se desilo pre no što je siroto dete napunilo devetnaestu. Incident sad pripada prošlosti i niko ga više ne pominje. Verujem da nećete ni vi, gospodine.“

„Naravno da neću“, promrmlja Sajmon.

Lord Gilingam se malčice ispravi u sedlu i toplo se osmehnu Emili. „Dobar dan, gospođice Emili.“

„Dobar dan, milorde! Divan dan, zar ne?“ Zaustavila je kobilu i široko se osmehnula Gilingamu. „Da li ćete nam praviti društvo na popodnevnom sastanku?“ Krenula je da sjaši bez ičije pomoći.

„Gospođice Faringdon, dopustite mi!“ Sajmon dodade uzde Gilingamu. Približavajući se, ispitivački ju je odmerio. Nije mogao da poveruje da se konačno dokopao svog plena. Svi Faringdonovi koje je dotad upoznao behu visoki, plavokosi i neobično zgodni.

Posmatrajući Emili, pomislio je da je pre dvadeset četiri godine neka nestašna vila zamenila dete u domu Faringdonovih. Pomalo je podsećala na vilenjakinja. Ova pripadnica loze Faringdonovih

zasigurno nije ličila na boginju koju je izvajao talentovani kipar. Bila je preniska i premršava. Nije primetio pomena vredne grudi. Sve je na njoj bilo lepo i delikatno, od šiljatog, prćastog nosića do zaobljenih bokova, jedva vidljivih ispod debelog platna staromodne, izbledele jahaće haljine.

Kad je pogledala Sajmona, sunčeva svetlost joj blesnu na naočarima. Znatizeljnim zelenim očima prikovala ga je za tle. Pogled joj je zanosno svetlucao neobično svežom mešavinom žive inteligencije i dobrodušne nevinosti.

Odmah je shvatio da gospođica Emili Faringdon neće biti nimalo dosadno društvo. Malčice je staromodna, ali definitivno nije dosadna. Liči na svoja pisma, pomislio je. Jedinstvena je.

Podigao je ruke i obuhvatio Emili oko uskog struka. Bila je gipka i savitljiva u njegovom zagrljaju, jaka za svoju veličinu i puna ženske vitalnosti.

Prokletstvo! Uzbudila ga je na prvi dodir. Namrštio se i povratio kontrolu nad sobom.

Gilingam ih je žurno upoznavao, ali ga Emili nije slušala.

„Hvala vam, gospodine“, rekla je zadihano, silazeći s kobile i pazeći na pretrpanu torbicu, pričvršćenu za sedlo. „Blejd, zar ne? Bože, nismo navikle da četvrtkom po podne primamo erlove.“

„Kršteno ime mi je Sajmon. Zovem se Sajmon Ogast Trahern“, ponovi on. „Verujem da me poznajete kao S. O. Traherna, gospođice Faringdon.“

Emili Faringdon zinu od čuda. Krupne oči iza naočara raširiše se od zaprepašćenja.

„S. O. Trahern? Ne, ne možete valjda biti gospodin Trahern.“ Trgnula se kao opečena.

„Pripazite, gospođice Faringdon“, viknu Sajmon, videvši da uznemirena kobilica naglo diže glavu.

Upozorenje stiže prekasno. Emili slučajno zakači životinju čizmom po okruglom trbuhu. Sirota kobilica se pobuni zbog udarca i naglo iskorači u stranu, a torbica je udari po sapima.

Naočari joj kliznuše niz nos. Pokušala je da ih vrati, istovremeno nastojeći da smiri konja. Bila je već na pola puta do tla. Počela je da klizi, kad kobila ponovo zafrtka i koraknu u stranu.

„Blagi bože!“, vrisnu gospođica Brejsgirdl. „Pašće s konja!“

„I meni se čini“, zabrinuto će lord Gilingam.

Jedna od gospođica Ingbrajt sunu napred s namerom da dohvati uzde.

To je, kad je kobila u pitanju, bila ona poslednja kap. Propela se, a prednja kopita zaparaše vazduh.

„Grom i pakao“, promrmlja Emili gubeći ravnotežu i padajući pravo u Sajmonove raširene ruke.